

vých ustanovení, že dnes ani není dobře možno sestavití pravé a souvislé znění dosud platných ustanovení poplatkového zákona, na př. o způsobu zapravování poplatků kolkem (§ 4 popl. zák.), nebo přímo (§§ 5 a 28 popl. zák.), o výměně kolků (§ 41 popl. zák.), o ohlašovací povinnosti a její lhůtě (§§ 43, 44 a násl. popl. zák.), o platební povinnosti a ručení za poplatky (zejména §§ 68 a 72 popl. zák.), o poplatkovém zvýšení (§§ 79 a násl. popl. zák.) a pod.

Překladatel proto uvedl za českým překladem poplatkového zákona též jeho úřední autentické znění německé z roku 1850. Tím umožnil nejen kontrolu překladu, zejména tam, kde nelze naléztí výstižný český výraz, pojmově se kryjící s autentickým textem, nýbrž také poznání právních zásad, stanovených původním textem poplatkového zákona. Po stránce jazykové byl překladatel veden snahou podati především věrné vystižení textu zákona. Upozorňuje proto sám na tuto okolnost, aby bylo zřejmé, že úkol ten nelze vždy provéstí v souladu s požadavky správné češtiny. Výklad terminologie nejdůležitějších pojmů jest uveden v úvodních poznámkách.

Vhodně zvětšeným formátem knihy a dokonale provedenou typografickou úpravou bylo dosaženo bezvadné přehlednosti, která při obsáhlosti poplatkových předpisů jest hlavním předpokladem snadného používání.

Knihy jest rozdělena na tři díly, z nichž prvý obsahuje text poplatkového zákona bez sazebníku, druhý díl tvoří chronologicky uspořádané zákonné předpisy, doplňující poplatkový zákon, které jsou rozděleny do jednotlivých částí po skupinách, tvořících obsahový celek, na př. předpisy o kolkách a kolkování, nemovitostní poplatky, daň z obohacení (darovací a dědická), soudní poplatky, poplatky z pojištých smluv, listiny o dopravě nákladu, mezistátní právo poplatkové. Třetí díl knihy jest věnován materialím (důvodové zprávy, pamětní spisy), které jsou cennou pomůckou pro poznání uvedených právních předpisů poplatkových. Texty zákonů byly doplněny nejnovějšími předpisy (viz na př. ustanovení o unifikační půjčce — zákon č. 128/1936 Sb. z. a n.; ustanovení o právu chudých — zákon č. 161/1936 Sb. z. a n.). Rovněž i judikatura (viz na př. nálezy u § 31 cís. nař. č. 278/1915 ř. z. o darovacím poplatku, zejména důležité usnesení odborného plena n. s. s. ze dne 8. června 1936, č. pres. 144/36 o darovací dani z věna nebo výbavy, neosvědčené listinou).

Jest jen vítati, že druhý svazek díla, jenž bude obsahovati poplatkový sazebník, předpisy o poplatkovém osvobození, jiných poplatcích a dávkách za úřední úkony ve věcech správních, počal již vycházeti v sešitovém vydání.

Muchka.

Po časopisech.

Vymáhání premií pojišťovnou Fénix.

Pod titulem »Může Fénix žalobou vymáhati prémie« uvádí »Pojistný praktik« v 1. čís., I. roč. 1936, str. 4 a n., že otázka povinnosti placení premií nebyla řešena nějakým novým zákonem nebo vlád. nařízením a nutno ji proto zodpovědětí na podkladě dosavad platných zákoných ustanovení. Tu přichází v úvahu § 1052 obč. z., podle něhož jest Fénix povinen plniti neztenčeně tak, jak bylo pojišťovnou smlouvou sjednáno a dále § 871 obč. z., poněvadž pojištník nebyl by uzavřel smlouvu, kdyby byl věděl, že druhá strana mu slibuje více než může, resp. bude moci plniti a Fénix zavdal pojištníku k omylu podnět, poněvadž se

dělo vše, co mohlo pojištníka přivábiti k pojišťovně (příznivé bilance, inserty, články s nejlepšími informacemi a j.). Jest bezvýznamna event. kalkulace Fénixu se změnou finanční situace v budoucnu, nýbrž rozhoduje jedině skutečný stav v přítomnosti. Pojištník není tedy smlouvou vůbec vázán a nemusí platiti prémie.

Především upozorňujeme, že jde jen o premie pojištění úrazového, nikoli životního, neboť životní pojišťovny dávají přednost propadnutí zaplacené první prémie a zániku pojišťovací smlouvy a následné premie životního pojištění nežadují. Od pojišťovny Fénix jsme na dotaz obdrželi vyjádření, z něhož uveřejňujeme:

»Námítky, které žalovaní pojistníci uplatňují, shodují se v podstatě v tom, že vládní nařízení čis. 101/1936 zakazuje nejenom, aby Fénix byl žalován, avšak též aby sám žaloval, dále že při uzavírání pojišťovacích smluv nacházeli se, případně byli uvedeni v omyl ohledně finanční a hospodářské situace Fénixu, obzvláště ohledně jeho zabezpečovacích fondů, a následkem toho uplatňují neplatnost uzavřené smlouvy pojišťovací důvodem §§ 869, 870 a 871 obč. zák. a dovolávají se i šu 1052 obč. zák. Naproti tomu zastává Fénix:

Podle šu 4, odst. 1 cit. nař. přerušují se pouze spory proti žalující firmě, kdežto aktivní žalobní právo Fénixu není cit. vládním nařízením nikterak omezeno.

Z šu 5 cit. vl. nař. vyplývá, že československý stav pojištění žalující pojišťovny má být převeden buď na nově zřízenou pojišťovnu nebo na jiné pojišťovny dosavadní. Podle šu 2 cit. vl. nař. přecházejí na správce práva a povinnosti zastupitelstva zřízeného pro obchodní činnost této pojišťovny na území ČSR. Z toho plyne, že strana žalující musí svoji dosavadní obchodní činnost provozovati, aby dosavadní stav pojištění na novou nebo jinou pojišťovací společnost mohl být převeden.

Původně existovala Životní pojišťovací společnost Phönix ve Vídni. Teprve 21. prosince 1931 byla do obchodního rejstříku odd. B krajského soudu obchodního v Praze zapsána tuzemská reprezentace. Teprve když v dubnu 1936 přišly ve známost nesnáze u Phönixu ve Vídni, vydala naše vláda nařízení čis. 101/1936. Toto vládní nařízení bylo vydáno proto, aby tuzemské jmění zdejší reprezentace Fénixu bylo úplně separováno od jmění Phönixu ve Vídni, aby tento nemohl na zdejší jmění Fénixu sáhnouti ke svému prospěchu nebo ke svým účelům, nýbrž aby ono ručilo výhradně za nároky z pojistných smluv, patřících do tuzemského stavu pojištění, jak je uvedeno v šu 1 cit. vl. nař.

Zmínka šu 4 cit. nař., že po dobu jednoho roku nelze prohlásiti konkurs na tuzemské jmění strany žalující, byla namířena proti Phönixu ve Vídni, aby tomuto jako bývalé centrále byla odňata možnost ohlášením svého konkursu přivésti do stejné situace i zdejší reprezentaci.

Mimo to usnesla se vláda usnesením ministerské rady ze dne 9. července 1936 na tom, že opatřeny budou straně žalující fondy ve výši 1.000.000.000 až 1.200.000.000 Kč, takže o zabezpečení a uspokojení nároků pojistníků zdejšího stavu pojištění v rámci vl. nař. čis. 101/1936 a uvedeného usnesení ministerské rady není pochybnosti.

Ministerstvo vnitra v Praze dbalo podle předpisů oddílu III. zákona ze dne 11. července 1934, čis. 147 toho, aby zabezpečovací fondy byly ve smyslu cit. zákona kryty. Ono již v roce 1932 po zřízení a zápisu zdejší reprezentace do obchodního rejstříku naléhalo na to, aby prémiové rezervy pro tuzemský stav pojištění, pokud se ještě nenalézaly na území našeho státu, byly Phönixem ve Vídni ve lhůtě jemu povolené efektivně sem převedeny. Tato lhůta doposud neuplynula.

Fénix zažádal již před léty u ministerstva vnitra v Praze podle šu 23 zákona čis. 147/1934 o lhůtu ke zřízení zabezpečovacích fondů, jež sahá do 11. července 1937 a tedy ještě neuplynula.

Za tohoto stavu věci jednak nestává žádná povinnost prozatím ke zřízení zabezpečovacích fondů a jednak že strana žalující vládne dostatečnými prostředky, aby veškerá úrazová pojištění honorovala, jak to ve skutečnosti činí.

Doposud nebyl žádný spor meritorně pravoplatně rozřešen, nehledě k tomu, že jde skoro veskrze o obnosy bagatelní,*) takže bude stěžejí lze vyvolati rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Vyhlášky z autorského práva.

V Úředním listě č. 63 ze 14. března 1936 uveřejnilo ministerstvo školství a národní osvěty vyhlášku ze dne 10. března 1936, č. 30.659/36-V, již podle šu 30 autor. zák. stanovilo s platností od 1. dubna 1936 do 31. dubna 1937 sazby autorských honorářů za provozování hudebních děl.

V Úředním listě č. 214 ze 14. září 1936 vyšla vyhláška min. školství a národní osvěty ze dne 10. září 1936, č. 98.375/36-V/2, již OSE (Ochrannému sdružení autorskému čl. skladatelů a nakladatelů, zaps. spol. s r. o. v Praze) byla přiznána výhradná práva podle čl. 1, č. 8 zák. z 24. dubna 1936, čis. 120 Sb. z. a n. Podle šu 30 a) autor. zák. tímto článkem dáno totiž bylo minist. školství a nár. osvěty zmocnění, přiznati společlivé korporaci výhradní právo k udílení svolení k některému provozování hudebních děl mimo provozování divadelní a mimo případy,

*) jde totiž jen o prémie úrazového pojištění. Pozn. redakce.